

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania T. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 31 sierpnia 2022 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym Warszawa-Praga
w Warszawie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 1139,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 24 maja 2023 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 31 sierpnia 2022 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS”
lub „Rada”), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej
Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: „u.KRS”), postanowiła nie
przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie T. S. do
pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym
Warszawa-Praga w Warszawie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz.
1139.

Zaskarżona uchwała poprzedzona została postępowaniem w Radzie. Celem przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu KRS, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół członków KRS (dalej: „zespół”), zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu 19 sierpnia 2022 r. zespół po wnikliwym zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydaturę, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.

Przewodniczący zespołu poddał pod głosowanie kandydaturę T. S. W głosowaniu członkowie zespołu nie oddali głosów „za” ani „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”. W wyniku powyższego zespół przyjął stanowisko o braku rekomendacji Radzie T. S. na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie.

W uzasadnieniu stanowiska zespół wskazał, że T.S. od ponad ośmiu lat wykonuje zawód radcy prawnego, z tym, że od niespełna czterech lat jest zatrudniony w Przedsiębiorstwie na stanowisku radcy prawnego. Realizuje obowiązek doskonalenia zawodowego przez uczestnictwo w szkoleniach i studiach podyplomowych. Uzyskał pozytywną ocenę pracy z zastrzeżeniem jednak, że istnieje obawa, czy posiada on choćby dostateczne doświadczenie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Wniosek taki jest uzasadniony okolicznością, że kandydat przedstawił do oceny sprawy o małej różnorodności, gdzie spośród 24 spraw aż 12 to sprawy, które zostały rozpoznane w postępowaniu uproszczonym, przy czym 8 dotyczyło tej samej materii, tj. zasądzenia nieuiszczonej opłaty za parking na lotnisku, gdzie wartość przedmiotu sporu wynosiła od 30 zł do 180 zł. Sprawy przedstawione do oceny cechowały się nieskomplikowanym stanem zarówno faktycznym, jak i prawnym. Opiniująca pracę kandydata stwierdziła także, że nie jest w stanie – ze względu na charakter dostarczonego materiału – dokonać merytorycznej oceny jego osiągnięć zawodowych. Wskazała, że sprawy przedstawione do oceny były mało zróżnicowane, w części spraw skarżący występował sporadycznie, oraz że nie we wszystkich sprawach sądy podzieliły jego

stanowisko. Zespół podkreślił, że kandydat ubiegający się o dany urząd ma pełną swobodę w doborze spraw przedstawianych opiniującemu do oceny. Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie zaopiniowało kandydaturę T. S. negatywnie, oddając tylko 1 głos „za”, przy 9 głosach „przeciw”.

Zaskarżona uchwała podjęta została podczas posiedzenia plenarnego KRS 31 sierpnia 2022 r.

Rada stwierdziła, że kandydat spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm.).

Następnie Rada, podejmując niniejszą uchwałę, stwierdziła, że kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym: oceną kwalifikacyjną, doświadczeniem zawodowym kandydata, a także poparciem środowiska sędziowskiego.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa – dzieląc stanowisko zespołu – uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej nie zostanie przedstawiony wniosek o powołanie T. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie.

Na stronach 3-4 uchwały KRS przedstawiona została charakterystyka kandydata. Opisano jego wykształcenie, przebieg kariery zawodowej i indywidualne osiągnięcia. Z kolei na stronach 4-5 uchwały KRS przedstawiono ocenę kandydata.

W uzasadnieniu uchwały KRS stwierdziła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się oceną kwalifikacyjną oraz doświadczeniem zawodowym kandydata. Rada wskazała, że T. S. od ponad ośmiu lat wykonuje zawód radcy prawnego, przy czym od niespełna czterech lat jest zatrudniony w Przedsiębiorstwie na stanowisku radcy prawnego. Realizuje obowiązek doskonalenia zawodowego przez uczestnictwo w szkoleniach i studiach podyplomowych. Uzyskał pozytywną ocenę pracy z zastrzeżeniem jednak, że istnieje obawa, czy posiada on choćby dostateczne doświadczenie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Sprawy przedstawione do oceny cechowały się nieskomplikowanym stanem zarówno faktycznym, jak i prawnym. Opiniująca pracę kandydata stwierdziła także, że nie jest w stanie – ze względu na charakter dostarczonego materiału – dokonać

merytorycznej oceny jego osiągnięć zawodowych. Wskazała, że sprawy przedstawione do oceny były mało zróżnicowane, w części spraw Pan radca prawny występował sporadycznie, oraz że nie we wszystkich sprawach sądy podzieliły jego stanowisko. Należy podkreślić, że kandydat ubiegający się o dany urząd ma pełną swobodę w doborze spraw przedstawianych opiniującemu do oceny. Podzielając zatem w pełni obawy opiniującej, Rada uznała, że awans na stanowisko sędziego sądu okręgowego jest co najmniej przedwczesny (s. 5 uchwały KRS).

Rada wskazała, że uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie (s. 6 uchwały KRS).

Rada wskazała, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej T. S. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności treść uzyskanej oceny kwalifikacyjnej, w której wyrażono zasadnicze – w ocenie Rady – obawy w zakresie predyspozycji zawodowych do pełnienia urzędu na tak wysokim stanowisku sędziowskim, jakim jest urząd sędziego sądu okręgowego, oraz brak poparcia Kolegium Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie.

W ocenie Rady powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS 31 sierpnia 2022 r. na T. S. oddano 7 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 11 głosach „wstrzymujących się”. Jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

T. S. pismem datowanym na 31 października 2022 r. wniósł odwołanie od powyższej uchwały zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie:

1. prawa materialnego - art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 u.KRS poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu i nieprzytoczeniu w całości w uchwale „Wniosków końcowych” zawartych w „Ocenie kwalifikacji Radcy prawnego Pana T. S. sporządzonej przez sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie N. P. w związku ze zgłoszeniem się na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego ogłoszone w <<Monitorze Polskim>> z dnia 12 kwietnia 2021 r. poz. 362” z dnia 22 lipca 2021 r., które brzmiały:

„a) Wnioski z przeprowadzonej oceny kwalifikacji kandydata:

„Powyższa analiza pozwala na stwierdzenie, że Kandydat spełnia wymogi do ubiegania się o powołanie na stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego i zaopiniowanie jego kandydatury. Ogólna ocena Kandydata w tym stanie rzeczy jest pozytywna ze względu na dobrą ocenę umiejętności i kompetencji kandydata.”

b) Ogólna ocena (ocena wg skali 4 stopni: wyróżniająca, pozytywna, pozytywna z zastrzeżeniami, negatywna): pozytywna.”,

a które zostały podtrzymane w „Uzupełniającej ocenie kwalifikacji Radcy Prawnego Pana T. S. sporządzonej przez sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie Warszawa-Praga w Warszawie N. P. w związku ze zgłoszeniem się na wolne stanowisko sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie ogłoszone w <<Monitorze Polskim>> z dnia 7 grudnia 2021 r. poz. 1139” z dnia 29 marca 2022 r., które brzmiały:

„a) Wnioski z przeprowadzonej oceny kwalifikacji kandydata:

Podtrzymuję stanowisko zawarte w ocenie sporządzonej przeze mnie w dniu 22 lipca 2021 r. Wobec niezmienionego wykazu spraw nie mam nic do dodania.

1. Ogólna ocena

(ocena wg skali 4 stopni: wyróżniająca, pozytywna, pozytywna z zastrzeżeniami, negatywna): pozytywna.”.

2. Prawa materialnego – art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 u.KRS poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie polegające na dokonaniu oceny kandydatury Odwołującego się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz zbadanie tych materiałów w sposób arbitralny oraz niezgodnie z ich treścią, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującego się, co skutkowało brakiem dokonania oceny Odwołującego się jako kandydata w oparciu o jasne kryteria nominacji, podczas gdy ustawodawca wymaga, aby w sprawach indywidualnych Rada podejmowała uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone, oraz nie pozwala Radzie na formułowanie uzasadnienia Uchwały w sposób arbitralny.

3. Przepisów postępowania, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy – art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 3984 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 w zw. art. 44 ust. 1 u.KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy na obydwu etapach postępowania, tj. postępowania w ramach Zespołu, o którym mowa w art. 31 ust. 1 u.KRS oraz w postępowaniu przed Radą, podczas gdy ustawodawca wymaga, aby w sprawach indywidualnych Rada podejmowała uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone, a proceduralnym wyrazem realizowania zasady wszechstronnego rozważenia sprawy jest dwuetapowy sposób jej załatwiania, tj. postępowaniu w ramach Zespołu oraz w postępowaniu przed Radą.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Radzie, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Szef Biura KRS w poinformował, że Rada nie składa odpowiedzi na przedmiotowe odwołanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do samej istoty postępowania w przedmiocie weryfikacji uchwał KRS prowadzonego przed Sądem Najwyższym. W myśl art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego wyłącznie z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Chodzi w tym przypadku zarówno o zgodność z przepisami prawa materialnego, jak i procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14). Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy jest bowiem sądem prawa

nie sądem faktu.

Odwołanie od uchwały KRS wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić wobec tego jedynie do formalnej kontroli stosowania przez Radę reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyrok Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19).

W tak ukształtowanej procedurze weryfikacyjnej, poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje dokonywanie merytorycznej oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21). To zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa jest bowiem rozpatrzenie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy nie ocenia zatem podjętej przez Radę decyzji z punktu widzenia reguł zasadności. W wyroku z dnia 13 lipca 2012 r. Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, iż „ocena przydatności kandydata należy do Rady” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Takie postrzeganie roli Sądu Najwyższego w procesie oceny uchwał KRS znajduje także odzwierciedlenie w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego, w której wyraźnie podkreśla się, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Przechodząc do oceny podniesionych w odwołaniu zarzutów, jakkolwiek sformułowanych osobno jako zarzuty naruszenia wyszczególnionych w *petitum*

odwołania przepisów, jednak pozostających ze sobą w takim związku, że uzasadnione jest ich omówienie i ustosunkowanie się do nich łącznie. Łączy je przede wszystkim wskazywane przez odwołującego się źródło uchybień w postaci analizy oceny kwalifikacji sporządzonej przez sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie N. P.. Dają się one sprowadzić do jednego, generalnego zarzutu, który wyraża stanowisko Odwołującego się, według którego ocena jego kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie została przeprowadzona przez KRS bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, oraz dokonana została w sposób dowolny i niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; z 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21). Uzupełnieniem tego przepisu jest art. 35 ust. 2 u.KRS, który stosowany także w postępowaniu przed Radą, nakazuje przy podejmowaniu uchwały, o której stanowi art. 33 ust. 1 u.KRS, brać pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że nie można podzielić zarzutu Odwołującego się, aby Rada zaniechała

wszechstronnej oceny kandydata. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że Rada dysponowała całością dokumentacji dotyczącej odwołującego się. W sposób rzetelny został przedstawiony przebieg jego kariery zawodowej, w tym szeroko odniesiono się do oceny kwalifikacji sporządzonej przez N. P. – sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie (s. 4 i 5 uchwały KRS). Nie można podzielić artykułowanego w tym zakresie zarzutu co do sposobu prezentacji tej oceny. Powołane przez Odwołującego się okoliczności, które w jego ocenie zostały nieprawidłowo przedstawione – wynikają z załączonej do zgłoszenia dokumentacji. Nie ma zatem potrzeby powtarzania ich w toku posiedzenia – skoro Rada na etapie rozpoznawania kandydatur dysponuje tymi materiałami. Rada nie ma obowiązku przywoływania całej treści znajdujących się w aktach sprawy dokumentacji. Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego uzasadnienie uchwały KRS nie może być powtórzeniem całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jego funkcją jest zwerbalizowanie kryteriów, którymi kierowała się Rada przy podejmowaniu decyzji, co powinno być dokonane w taki sposób, aby możliwa była ocena legalności postępowania KRS (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 2023 r., I NKRS 17/22). Stąd niezasadne okazały się zarzuty, których osiłą stała się – obszernie cytowana w uzasadnieniu odwołania – ocena kwalifikacji odwołującego się. Rada dysponowała tą oceną. Znała jej treść przed podejmowaniem decyzji. Odniosła się do niej w uzasadnieniu, czyniąc to zgodnie z prawem, w sposób przez siebie wybrany. Nie ma zatem w ocenie Sądu Najwyższego podstaw, aby czynić w tym zakresie zarzuty wobec postępowania Rady.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 42 ust. 1 u.KRS należy podkreślić, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21). Przy czy zauważyć należy, że nie ma podstaw do tego, aby przyjąć, iż skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki niewybranych kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur

(zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; z 30 czerwca 2020 r., I NO 184/19; z 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21).

W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia ustawowe wymagania, w szczególności pozwala na dokonanie oceny z punktu widzenia jej zgodności z prawem. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika wprost, jakie względy przemawiały za takim a nie innym sposobem zakończenia konkursu. Zawarte w uzasadnieniu argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Odwołującego się wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów. To Rada, działając w ustawowo wyznaczonych granicach decyduje w ramach swojej swobody wyboru o tym, czy stający do konkursu kandydat spełnia, a jeśli tak to w jakim stopniu wszystkie wymagane kryteria do przedstawienia jego kandydatury Prezydentowi RP. W uzasadnieniu wskazano, dlaczego oceniany konkurs nie zakończył się wyborem kandydata. Rada odniosła się do cech kandydata, wskazując, dlaczego nie przedstawiono jego kandydatury Prezydentowi RP (s. 5-6 uchwały KRS).

Odnosić także należy, że podstawą odwołania może być wyłącznie zarzut dotyczący sprzeczności uchwały z prawem. Konsekwentnie, czynność dokonana przez zespół Rady nie może stanowić samoistnej podstawy zaskarżenia odwołaniem do Sądu Najwyższego, gdyż podlegają mu tylko uchwały Rady w granicach określonych w art. 44 ust. 1 u.KRS. Jak słusznie podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 9 sierpnia 2012 r., III KRS 19/12: „zespół jest wewnętrzną jednostką organizacyjną Rady, wyznaczoną *ad hoc* przez Przewodniczącą Rady spośród jej członków w celu przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym Rady (art. 31 ust. 1 ustawy o KRS). Nie są więc dopuszczalne zarzuty odwołania od uchwały Rady skierowane wprost do stanowiska zespołu”. Zgodnie z powyższym zarzuty odwołania mogą być skierowane tylko w odniesieniu do uchwały Rady (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2012 r., III KRS 1/12).

Nie można przy tym zapominać, że Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, zaś podejmując uchwałę w konkretnej sprawie dysponuje całością

dokumentacji kandydatów. Stanowisko zespołu jest jednym z dowodów zgromadzonych w postępowaniu, nie ma przy tym ani charakteru decydującego, a tym samym nie przesądza o treści decyzji podejmowanej przez Radę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 2022 r., I NKRS 137/21).

Podczas posiedzenia Rady kandydatura odwołującego się została zaprezentowana w sposób prawidłowy, zgodnie z przyjętym przez KRS sposobem prezentacji. Sąd Najwyższy nie dostrzega w tym zakresie uchybień.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS oddalił odwołanie Odwołującego się.

MR

[ms]